

ΑΝΩΤΑΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ΚΥΠΡΟΥ
ΔΕΥΤΕΡΟΒΑΘΜΙΑ ΔΙΚΑΙΟΔΟΣΙΑ

(Αναθεωρητική Έφεση Αρ.45/15)

25 Οκτωβρίου, 2021

[ΣΤΑΜΑΤΙΟΥ, ΓΙΑΣΕΜΗΣ, ΨΑΡΑ-ΜΙΛΤΙΑΔΟΥ,
ΜΑΛΑΧΤΟΣ, ΣΑΝΤΗΣ, Δ/στές]

XXX ΤΕΓΚΕΡΑΚΗΣ,

Εφεσείων

v.

ΚΥΠΡΙΑΚΗΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ ΜΕΣΩ,
ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ ΠΡΟΣΤΑΣΙΑΣ ΤΟΥ ΑΝΤΑΓΩΝΙΣΜΟΥ,

Εφεσίβλητων

Εφεσείων παρών (εμφανίζεται αυτοπροσώπως).

Δ. Καλλή (κα), Δικηγόρος της Δημοκρατίας, για τους Εφεσίβλητους.

Ε. Μάνουλος, για Χρ. Τριανταφυλλίδη, για τα Ενδιαφερόμενα Μέρη.

ΣΤΑΜΑΤΙΟΥ, Δ.: Η ομόφωνη απόφαση του Δικαστηρίου θα δοθεί από τον

Σάντη, Δ.:

Α Π Ο Φ Α Σ Η

ΣΑΝΤΗΣ, Δ.: Αντικείμενο της πρωτόδικης διαδικασίας ενώπιον Δικαστή του Ανωτάτου Δικαστηρίου (*«το Πρωτόδικο Δικαστήριο»*) ήταν η αμφισβήτηση από τον Εφεσείοντα, της νομιμότητας εκδοθείσας απόφασης από την Επιτροπή Προστασίας Ανταγωνισμού (*«ΕΠΑ»*), με την οποία απορρίφθηκε καταγγελία που τούτος είχε υποβάλει εναντίον της εταιρείας Wella AG (*«η προσβαλλόμενη απόφαση»*). Το τι, αδρομερώς, συνέθεσε το παράπονο του Εφεσείοντα ήταν το ότι η Wella AG είχε προβεί αιφνιδίως και αδικαιολογήτως σε τερματισμό συμφωνίας αποκλειστικής διανομής των προϊόντων της την οποία διατηρούσε με την εταιρεία του (MTV Cosmetics Ltd) από το 1973, με παρεπόμενο την οικονομική καταστροφή της MTV Cosmetics Ltd.

Παρεμβάλλουμε για σκοπούς διευκρίνησης ότι η *προσβαλλόμενη απόφαση* απέρρευσε μετά από επανεξέταση από την *ΕΠΑ* κατόπιν δύο δικαστικών ακυρωτικών αποφάσεων, με την απόφαση της *ΕΠΑ* να εδράζεται στον ***Περί Προστασίας Ανταγωνισμού Νόμο 13(Ι)/08*** (*«ο Νόμος 13(Ι)/08»*) αν και η καταγγελία είχε υποβληθεί το 2001 δυνάμει του ισχύοντος τότε ***Άρθρου 6(3) του Περί Προστασίας Ανταγωνισμού Νόμου 207/89*** (*«ο Νόμος 207/89»*). Η *ΕΠΑ* επανεξέτασε την καταγγελία βασιζόμενη στον ***Νόμο 13(Ι)/08*** αφού, διά του ***Άρθρου 53(4)*** αυτού, είχε, πράγματι, εξουσία να κρίνει την υπόθεση (ως ήδη εκκρεμούσα ενώπιον της), υπό το καθεστώς των νέων νομοθετικών ρυθμίσεων και όχι εκείνων που ορίζονταν στον ***Νόμο 207/89***.

Το Πρωτόδικο Δικαστήριο συνόψισε το παράπονο του Εφεσείοντα και τα γεγονότα που ενδιέφεραν, ως εξής:

«.....

Ο αιτητής αμφισβητεί τη νομιμότητα της εκδοθείσας, από την Επιτροπή Προστασίας του Ανταγωνισμού (ΕΠΑ) απόφασης, με την οποία είχε απορριφθεί καταγγελία που υπέβαλε εναντίον της εταιρείας Wella A.G., M&V Cosmetics Ltd που μετονομάστηκε σε A.J. Vouros Ltd και του xxx Βούρου.

Η όλη διαδικασία είχε ξεκινήσει από το 2001 με καταγγελία που υπέβαλε ο αιτητής στην ΕΠΑ, προβάλλοντας παραβίαση των προνοιών του περί Προστασίας Ανταγωνισμού Νόμου από την εταιρεία Wella A.G., τον xxx Βούρο μέτοχο της εταιρείας MTV Cosmetics Ltd και της M&V Cosmetics Ltd. Σε δύο διαφορετικές περιπτώσεις η ΕΠΑ με αντίστοιχες αποφάσεις τους απέρριψαν τις καταγγελίες του αιτητή. Ο αιτητής προσέφυγε στο Ανώτατο Δικαστήριο και η πρώτη απόφαση ακυρώθηκε στις 11 Μαΐου 2004 και η δεύτερη στις 24 Αυγούστου 2010.

Συμμορφούμενοι με την εν λόγω ακυρωτική απόφαση οι καθ' ων η αίτηση προχώρησαν σε επανεξέταση. Κατά την εν λόγω διαδικασία προέκυψε πρόβλημα αναφορικά με τη σύνθεση της Επιτροπής και ως αποτέλεσμα τούτου, η απόφαση ανακλήθηκε. Οι καθ' ων η αίτηση προχώρησαν σε εξ' υπαρχής εξέταση της υπόθεσης. Σε συνεδρία ημερ. 19 Ιανουαρίου 2012 κρίνοντας με βάση το υλικό που βρισκόταν ενώπιον της Επιτροπής, αποφασίστηκε ότι δικαιολογείτο η διεξαγωγή έρευνας και δόθηκαν οδηγίες προς τούτο και επίσης η υποβολή σχετικής εκθέσεως.

Η προκαταρκτική εξέταση της υπόθεσης έγινε στις 5 Απριλίου 2012 και λήφθηκαν υπόψη το περιεχόμενο του διοικητικού φακέλου και σχετικό υπηρεσιακό σημείωμα ημερ. 30 Μαρτίου 2012.

Αρχικώς είχε εξεταστεί η ύπαρξη έννομου συμφέροντος εκ μέρους του αιτητή και αφού αποφάνθησαν ότι όντως υπήρχε, προχώρησαν σε εξέταση της καταγγελίας. Διαπιστώθηκε η ύπαρξη οικονομικής εξάρτησης μεταξύ της εταιρείας MTV Cosmetics Ltd και της εταιρείας Wella A.G., όπως επίσης ότι δεν υπήρχε άλλη εναλλακτική λύση για την εταιρεία MTV Cosmetics Ltd. Κατέληξαν δε στο προκαταρκτικό συμπέρασμα ότι δεν είχε στοιχειοθετηθεί πιθανολογούμενη παράβαση του άρθρου 6(2) του περί Προστασίας του

Ανταγωνισμού Νόμου του 2008 (Ν. 13(Ι)/2008), καθότι η διακοπή της συμφωνίας δεν ήταν καταχρηστική.

Γνωστοποίησαν την εν λόγω απόφαση τους στον αιτητή και τον κάλεσαν όπως υποβάλει τις δικές του θέσεις εντός 21 ημερών, ακολούθως δε οι καθ' ων η αίτηση θα προχωρούσαν στη λήψη της τελικής και οριστικής τους απόφασης.

Ο αιτητής απέστειλε τις απόψεις του αναφορικά με την προκαταρκτική απόφαση, εντός της ταχθείσας προθεσμίας. Ακολούθως, οι καθ' ων η αίτηση στις 15 Ιουνίου 2012, αφού εξέτασαν τις θέσεις του αιτητή, κατέληξαν σε οριστικοποίηση της προκαταρκτικής τους απόφασης και απέρριψαν την καταγγελία του αιτητή.

.....».

Ο Εφεσείων προσβάλλει την Πρωτόδικη Απόφαση με τέσσερεις λόγους έφεσης.

Θα ασχοληθούμε πρώτα με τον λόγο έφεσης 1, έπειτα, σωρευτικώς (ως εκ του αντικειμένου τους), με τους λόγους έφεσης 2 και 3, και μετά με τον λόγο έφεσης 4.

Με τον λόγο έφεσης 1, υποστηρίζεται πως το Πρωτόδικο Δικαστήριο (κατά αυτούσια περικοπή όπως και οι υπόλοιπες στο ανά χείρας κείμενο) «... εσφαλμένα επικύρωσε την προσβαλλόμενη απόφαση της ΕΠΑ ... κρίνοντας ότι δεν υπάρχει παραβίαση του άρθρου 6(2) του περί Προστασίας του Ανταγωνισμού Νόμου ... χωρίς να λαμβάνει υπόψη το άρθρο 35 του Νόμου ... ότι το αποτέλεσμα μιας αθέμιτους/παράνομης ενέργειας, είναι η πρόκληση αισθητής ζημιάς από ένα προμηθευτή σε μια 100% οικονομικά εξαρτώμενη Εταιρεία που δεν έχει εναλλακτική λύση».

Δεν συμφωνούμε.

Εξηγούμε.

Κατά το **Άρθρο 6(2) του Νόμου 13(Ι)/08**:

«.....
 6.-(2). Απαγορεύεται η καταχρηστική εκμετάλλευση, από μία ή περισσότερες επιχειρήσεις, της σχέσης οικονομικής εξάρτησης, στην οποία βρίσκεται προς αυτή ή αυτές μία επιχείρηση, η οποία κατέχει θέση πελάτη, προμηθευτή, παραγωγού, αντιπροσώπου, διανομέα ή εμπορικού συνεργάτη τους, ακόμη κι ως προς ένα ορισμένο είδος προϊόντων ή υπηρεσιών, και δε διαθέτει ισοδύναμη εναλλακτική λύση.

Η καταχρηστική αυτή εκμετάλλευση της σχέσης οικονομικής εξάρτησης μπορεί να συνίσταται ιδιαίτερα στην επιβολή αυθαίρετων όρων συναλλαγής, στην εφαρμογή διακριτικής μεταχείρισης, στη διακοπή εμπορικών σχέσεων με ανάληψη ή μεταφορά των δραστηριοτήτων που αναπτύσσονται με τις εν λόγω εμπορικές σχέσεις κατά τρόπο που επηρεάζει ουσιωδώς τον ανταγωνισμό ή στην αιφνίδια και αδικαιολόγητη διακοπή μακροχρόνιων εμπορικών σχέσεων».

Σύμφωνα με το **Άρθρο 35(1) και (2) του Νόμου 13(Ι)/08**:

«35.-(1). Σε καταγγελία παραβάσεων των διατάξεων των άρθρων 3 και/ή 6 του παρόντος Νόμου και/ ή των Άρθρων 101 ΣΛΕΕ και/ή 102 ΣΛΕΕ, δικαιούται κάθε φυσικό ή νομικό πρόσωπο που έχει έννομο προς τούτο συμφέρον.

(2) Έννομο συμφέρον έχει αυτός που δύναται να αποδείξει ότι υπέστη ή υπάρχει σοβαρός ή πιθανός κίνδυνος να υποστεί αισθητή οικονομική βλάβη ή ότι τίθεται ή υπάρχει σοβαρός ή πιθανός κίνδυνος να τεθεί σε μειονεκτική στον ανταγωνισμό θέση, ως άμεσο αποτέλεσμα της παράβασης.

.....».

Υπό το ως άνω νομοθετικό πλέγμα το τι κατ' ουσίαν προτάσσει ο Εφεσείων είναι ότι κατά τις προβλέψεις και φιλοσοφία του **Νόμου 13(Ι)/08**, η ύπαρξη

έννομου συμφέροντος συνδέεται άμεσα με την πρόκληση αισθητής ζημιάς στον επηρεαζόμενο, και πως, ως εκ τούτου, η *ΕΠΑ* είχε υποχρέωση (στην επίδικη περίπτωση), να επιβάλει σχετικές κυρώσεις στους καταγγελλόμενους.

Δεν έχουν έτσι τα πράγματα.

Η έννοια της οικονομικής ζημιάς ή βλάβης στο περί ανταγωνισμού δίκαιο, διερευνάται, κατά κανόνα, σε συνάρτηση προς την απαίτηση στοιχειοθέτησης έννομου συμφέροντος για σκοπούς υποβολής καταγγελίας στην *ΕΠΑ*. Το στοιχείο της ζημιάς, δεν συνθέτει παράμετρο που (στην κανονική πορεία των πραγμάτων) εξετάζεται στην αξιολόγηση της καταγγελλόμενης συμπεριφοράς με βάση τα *Άρθρα 3 και 6 του Νόμου 13(Ι)/08*. Αντιθέτως, συγκροτεί μεταβλητή που συνεκτιμάται κατά τις πρόνοιες του *Άρθρου 35* τού εν λόγω νομοθετήματος, για να εξακριβωθεί η νομιμοποίηση του καταγγέλλοντος.

Η *ΕΠΑ*, αποδέχτηκε ύπαρξη έννομου συμφέροντος από τον Εφεσείοντα για υποβολή της καταγγελίας. Το στοιχείο της αισθητής οικονομικής βλάβης ή ζημιάς δεν συσχετίστηκε εν προκειμένω με το ζήτημα της καταγγελλόμενης συμπεριφοράς έτσι που να διαπιστωθεί πως εκείνη η συμπεριφορά συνιστούσε πράξη ή παράλειψη απαγορευμένη από το *Νόμο 13(Ι)/08*. Η όποια παράβαση (του είδους που συζητείται εδώ), δεν διασυνδέεται άνευ ετέρου με την όποια οικονομική βλάβη του καταγγέλλοντα (ή και του καταγγελλόμενου), καθότι ο *Νόμος 13(Ι)/08* προφυλάσσει τον ανταγωνισμό (και κατ' επέκτασιν τον

καταναλωτή), και όχι τον εκάστοτε καταγγέλλοντα. Αφού λοιπόν διαπιστώθηκε το έννομο συμφέρον για υποβολή της καταγγελίας (επί τη βάσει της αισθητής οικονομικής βλάβης), η *ΕΠΑ* εξέτασε το αν η καταγγελλόμενη συμπεριφορά ενέπιπτε, όντως, εντός των απαγορευτικών διατάξεων του *Άρθρου 6(2) του Νόμου 13(Ι)/08*.

Κατά τα διαλαμβανόμενα στο *Άρθρο 6(2) του Νόμου 13(Ι)/08*:

«6.-(2). Απαγορεύεται η καταχρηστική εκμετάλλευση, από μία ή περισσότερες επιχειρήσεις, της σχέσης οικονομικής εξάρτησης, στην οποία βρίσκεται προς αυτή ή αυτές μία επιχείρηση, η οποία κατέχει θέση πελάτη, προμηθευτή, παραγωγού, αντιπροσώπου, διανομέα ή εμπορικού συνεργάτη τους, ακόμη κι ως προς ένα ορισμένο είδος προϊόντων ή υπηρεσιών, και δε διαθέτει ισοδύναμη εναλλακτική λύση.

Η καταχρηστική αυτή εκμετάλλευση της σχέσης οικονομικής εξάρτησης μπορεί να συνίσταται ιδιαίτερα στην επιβολή αυθαίρετων όρων συναλλαγής, στην εφαρμογή διακριτικής μεταχείρισης, στη διακοπή εμπορικών σχέσεων με ανάληψη ή μεταφορά των δραστηριοτήτων που αναπτύσσονται με τις εν λόγω εμπορικές σχέσεις κατά τρόπο που επηρεάζει ουσιωδώς τον ανταγωνισμό ή την αιφνίδια και αδικαιολόγητη διακοπή μακροχρόνιων εμπορικών σχέσεων».

Προκύπτει από τα πιο πάνω, ότι το στοιχείο της αισθητής οικονομικής βλάβης ή ζημιάς, δεν απαρτίζει, στην κανονική πορεία των πραγμάτων, όπως εδώ, έκφανση που εξετάζεται ή συνεκτιμάται στον έλεγχο της καταγγελλόμενης συμπεριφοράς. Επί τούτω, το *Πρωτόδικο Δικαστήριο* - με αναφορά στην *Λαζαρίδης ν. Δημοκρατίας, Υπόθεση Αρ. 86/03, ημ. 11.5.04* (στην οποία παρέπεμψε πρωτοδίκως ο Εφεσείων) - έκρινε (ευστόχως) και αυτά, εντός των αποδεκτών δικαιοδοτικών ορίων του:

«.....
 Έγινε επίκληση από τον αιτητή στο περιεχόμενο της απόφασης στην προσφυγή 86/2003, για να υποστηρίξει τον προβληθέντα ισχυρισμό ότι δεν υπάρχει δικαιολογία για αισθητή οικονομική βλάβη που, όπως αναφέρεται, υπέστη η MTV Cosmetics Ltd. Με την απόφαση του το Δικαστήριο δεν είχε υπεισέλθει στην ουσία της υπόθεσης, αλλά, αναφέρθηκε στο άρθρο 28 (άρθρο 35 του νέου Νόμου) για να καταδείξει το έννομο συμφέρον του αιτητή.

Με την προσβαλλόμενη απόφαση, οι καθ' ων η αίτηση αναγνώρισαν το έννομο συμφέρον του αιτητή, επομένως η αναφορά του σε αισθητή ζημιά δεν έχει σχέση με την καταγγελία.

.....».

Δεν παρέχεται πεδίο παρέμβασης μας.

Ο λόγος έφεσης 1 απορρίπτεται.

Με τους λόγους έφεσης 2 και 3, προβάλλεται ότι το Πρωτόδικο Δικαστήριο λανθασμένως αποφάσισε πως οι νόμιμες ενέργειες του Εφεσεύοντα εντός του «... Εταιρικού Δικαίου και του Συντάγματος να διεκδικήσει και να υπερασπιστεί τα συμφέροντα του ... συνιστούν δικαιολογία για παράβαση του Νόμου» (λόγος έφεσης 2) και ότι ο «... τερματισμός της Συμφωνίας έγινε ενώ εκκρεμούσε η απόφαση στην Π.Ε.10571 που εδόθη τρία χρόνια αργότερα η δε μετέπειτα συμφωνία με τον κ. xxx Βουρο συνιστά έκδηλο συνωμοσία διότι η πρόθεση των καταγγελλομένων ήταν να εκτοπίσουν τον Αιτητή από την Εταιρεία και στην οποία ο κ. xxx Βούρος δεν είχε πλήρη έλεγχο λόγω των δικαιωμάτων του Αιτητή» (λόγος έφεσης 3).

Διαφωνούμε.

Το Πρωτόδικο Δικαστήριο, αφού αναφέρθηκε επί τούτω στο *Άρθρο 6(2) του Νόμου 13(Ι)/08* - καθώς και σε άλλες σχετικές παραμέτρους απαραίτητες για τη διαμόρφωση και διάρθρωση της απόφασής του - είπε και τούτα για όσα τώρα απασχολούν:

«.....
Οι καθ' ων η αίτηση θεώρησαν ότι οι δύο από τις τρεις παραμέτρους, που τίθενται από την πιο πάνω πρόνοια, στοιχειοθετούντο. Η ύπαρξη σχέσης οικονομικής εξάρτησης, η απουσία ισοδύναμης εναλλακτικής λύσης, πλην, όμως, η συμπεριφορά της Wella A.G., σε σχέση με τη διακοπή της συμφωνίας με την MTV Cosmetics Ltd, και την ανάθεση της αποκλειστικής διανομής των σχετικών προϊόντων στην M&V Cosmetics/ A.J. Vouros, δεν κρίθηκε ως καταχρηστική.

Οι καθ' ων η αίτηση κατέληξαν στο συμπέρασμα τους ότι η διακοπή της εν λόγω συμφωνίας δεν ήταν αιφνίδια ούτε και αδικαιολόγητη εφόσον, με βάση τα στοιχεία που είχαν ενώπιον τους, η εταιρεία Wella A.G. είχε δηλώσει κατ' επανάληψη τη δυσαρέσκεια της για τις υφιστάμενες, μεταξύ των μετόχων της εταιρείας MTV Cosmetics Ltd διαφορές, όπως επίσης για το γεγονός ότι ο αιτητής είχε κινηθεί δικαστικά εναντίον της εν λόγω εταιρείας.

Έχοντας μελετήσει την προσβαλλόμενη απόφαση δεν θεωρώ ότι ο τρόπος αξιολόγησης των στοιχείων που τέθηκαν ενώπιον των καθ' ων η αίτηση ήταν μεμπτός. Ούτε επίσης τα στοιχεία, στα οποία αναφέρθηκε ο αιτητής ήταν άσχετα και δεν έπρεπε να ληφθούν υπόψη.

Όπως έχω αναφέρει στην Υπ. Αρ. 41/09, Νικολαΐδης ν. Δημοκρατίας, 20 Μαρτίου 2012:

“...από τη στιγμή που δεν έχω διαπιστώσει οτιδήποτε μεμπτό ή αδυναμία στοιχειοθέτησης πλάνης περί τα πράγματα, το Δικαστήριο δεν μπορεί να υπεισέλθει στην αξιολόγηση και κρίση των καθ' ων η αίτηση, ούτε και μπορεί να προβεί σε δική του αξιολόγηση για να διαπιστώσει την ορθότητα της απόφασης. Σχετική επίσης επί του θέματος είναι και η Υποθ. αρ.11/2009 Κώστα ν. Συμβουλίου Εφέσεων Υπουργείου Δικαιοσύνης και Δημοσίας Τάξεως, ημερ. 12 Νοεμβρίου 2010 (Δ. Χατζηχαμπής, Δ.).”

Η ένορκη δήλωση του δικηγόρου της εταιρείας Wella A.G., στην οποία αναφέρθηκε ο αιτητής, αποτελούσε μέρος του διοικητικού φακέλου και δεν βρίσκω οτιδήποτε μεμπτό στη χρησιμοποίηση της από τους καθ'ων η αίτηση, ως μέρος όλων των στοιχείων της υπόθεσης. Όπως αναφέρθηκε στην υπόθεση Μπάρτζος ν. Δημοκρατίας (2009) 3 Α.Α.Δ. 7, η οποία ακολουθήθηκε και στην υπόθεση P. Tofinis Estates Ltd ν. Δημοκρατίας (2009) 3 Α.Α.Δ. 337, οι καθ'ων η αίτηση μπορούσαν να βασιστούν στα ήδη εξασφαλισθέντα πραγματικά δεδομένα, που ήταν αποτέλεσμα της έρευνας. Βρισκόμενα δε στην κατοχή τους θα ήταν χωρίς έννοια οποιαδήποτε ενέργεια για νέα έρευνα με σκοπό την εξασφάλιση στοιχείων

.....».

Είναι ορθή η προσέγγιση του Πρωτόδικου Δικαστηρίου.

Το Πρωτόδικο Δικαστήριοπραγματεύθηκε τα όσα, εντός της δικαιοδοσίας και εξουσιών του - χωρίς ασφαλώς (σε σύμπλευση με τη νομολογία), να επιχειρήσει υποκατάσταση της κρίσης της ΕΠΑ με τη δική του (βλ. *Azizy ν. Αναθεωρητικής Αρχής Προσφύγων (2006) 3 Α.Α.Δ. 562, 565, Khalifa ν. Αναθεωρητικής Αρχής Προσφύγων (2006) 3 Α.Α.Δ. 402, 405-406, The Republic of Cyprus ν. Zachariades (1986) 3(A) C.L.R. 852, 855-856*) - και θεώρησε (σωστά), ότι δεν υφίστατο δυνατότητα ακύρωσης της απόφασης της ΕΠΑ, ως διοικητικού οργάνου, αφού η απόφαση της λήφθηκε συμφώνως των εφαρμοζόμενων νομοθετικών προνοιών και γεγονότων της υπόθεσης, και πως (κατ' ακολουθίαν), η προσβαλλόμενη απόφαση ήταν ευλόγως επιτρεπτή.

Ούτε και εδώ υπάρχει πεδίο εφετειακής παρέμβασης.

Οι λόγοι έφεσης 2 και 3 απορρίπτονται.

Με τον λόγο έφεσης 4, ο Εφεσείων ισχυρίζεται πως η «... απόφαση είναι αντίθετος προς την απόφαση του Δικαστηρίου στη Προσφυγή 935/2007 ημερ. 24/8/2010 που κατέληξε ότι υπήρχε ανωμαλία στη τήρηση των πρακτικών σε αριθμόν συνεδριάσεων και η ακροάσεων ιδιαίτερα στα τελευταία στάδια της διαδικασίας και ακύρωσε πανόμοια απόφαση που εδόθη από την ΕΠΑ με διαφορετική σύνθεση τις 5/6/2007 σε ακροάσεις κλπ και ακύρωσε παρόμοια απόφαση που δόθηκε στις 5/6/2007».

Αποκλίνουμε.

Το Πρωτόδικο Δικαστήριο είχε μπροστά του όλα τα αναγκαία στοιχεία για να καταλήξει - όπως και έγινε - στην απόφαση του, δίχως να εγερθεί συμπαγώς και αιτιολογημένως από τον Εφεσείοντα ζήτημα μεμπτότητας στην εξασφάλιση και καταγραφή τους στην ΕΠΑ, αλλά και στην πρωτόδικη διαδικασία (βλ. *A. Demosthenous Motors Agency Ltd v. Κυπριακής Δημοκρατίας*, Α.Ε. 50/11, ημ. 12.4.17, *Μπάρτζος και Άλλου v. Κυπριακής Δημοκρατίας* (2009) 3 Α.Α.Δ. 7, 11-12).

Μήτε και εδώ υπάρχει περιθώριο ανατροπής της πρωτόδικης κρίσης.

Ο λόγος έφεσης 4 απορρίπτεται.

Εν κατακλείδι.

Η έφεση απορρίπτεται.

Επιδικάζουμε υπέρ των Εφεσίβλητων και εναντίον του Εφεσείουτα έξοδα
ύψους €2.300,00.

Κ. ΣΤΑΜΑΤΙΟΥ, Δ.

Γ.Ν. ΓΙΑΣΕΜΗΣ, Δ.

Τ. ΨΑΡΑ-ΜΙΛΤΙΑΔΟΥ, Δ.

Χ. ΜΑΛΑΧΤΟΣ, Δ.

Ν. Γ. ΣΑΝΤΗΣ, Δ.

/κβπ